

Cornel George Popa

Celălalt

E vorba, bineînțeles, de o nouă fotografie cu destin. O fotografie care te-a obligat să te gândești la ea. O fotografie care a acționat asupra creierului tău pe nesimțite, ca mucegaiul: azi o celulă, mâine alta, poimâine alta.

Povestea ei începe abia de la momentul acela încolo.

Fotografiile cu destin sunt acele fotografii care construiesc povești în jurul lor. Fotografiile cu destin alimentează povești. Fotografiile cu destin generează povești. Ca și fotografiile, poveștile îmi plac foarte mult. Am citit, la viața mea, tone. Am auzit, am întâlnit povești. Mă topesc după povești.

Această carte este povestea unei femei care s-a îndrăgostit de o fotografie.

Pe femeie o cheamă Amalia. Pe bărbatul din fotografie îl cheamă Gelu.

Amalia și Gelu sunt soț și soție.

UNU

Amalia s-a întors de la serviciu acasă amețită. Pe drum i s-a întâmplat ceva extraordinar.

Auzise despre acest lucru, dar nu credea că poate avea loc atât de firesc, de simplu și de liniștit: un bărbat s-a apropiat de ea pe stradă și a început să-i spună porcării.

Prima oară nici nu a înțeles bine despre ce e vorba.

Era un individ bine îmbrăcat, aproape elegant, purta ochelari și avea o servietă de piele, scumpă, în mâna dreaptă. Foarte degajat, cu un zâmbet prietenos pe buze, mergea alături de ea privind-o drept în ochi și gura lui emitea mizerii. Păreau, priviți de la o oarecare distanță, doi colegi, doi prieteni sau poate o pereche, soț și soție, care se îndreaptă spre casă. Aerul lui degajat, ținuta sportivă, hainele de calitate bună, zâmbetul deschis și vorba joasă arătau că bărbatul nu-i un borfaș de rând, un maniac sau un disperat la prima lui abordare. Bărbatul avea o stăpânire de sine nemaipomenită. Nu se grăbea, nu-și schimonosea fața, nu făcea gesturi extreme, nu era panicat sau pripit. Mergea alături de ea privind-o calm și-i spunea porcării. Avea o voce plăcută, aproape

liniștitoare. Cuvintele erau rostite egal, într-o înșiruire blândă și economică, de om care-și reține energia. Fața bine rasă, alb-roză, strălucea de curățenie și sănătate. Ochii vioi, căprui-deschis, se mișcau hipnotic, grei ca niște bile de metal. Dinții albi, umeziți de salivă, apăreau din când în când de sub cortina binevoitoare a buzelor cărnoase. Ochelarii cu rame subțiri, negre, dădeau o distincție specială chipului. Părea a fi un om înstărit și puternic, obișnuit să dea ordine și să fie ascultat, fără a ridica glasul. Tonul vocii, melodios, dar aspru, bine curtat, avea o claritate de gheață moale.

Amalia era pur și simplu șocată. Mergea alături de bărbatul acela necunoscut ca în transă. Extraordinara întâmplare îi blocase reacțiile.

De rușine, aproape nu mai vedea nimic în față. Călca automat, punând mecanic piciorul jos, unul după altul, fiindu-i prea groază pentru a putea măcar să se oprească și să țipe, ori să-l batjocorească pe omul acela. Modul de abordare și grosolănia suavă a bărbatului, porcăriile spuse zâmbitor și încet, astfel încât să fie auzite numai de ea, faptul că nu se grăbea îi retezaseră reacțiile firești.

Necunoscutul nu era din oraș, în mod cert. Probabil venise într-o delegație, făcea o vizită cuiva sau călătorea. Mașina poate că fusese parcată în fața hotelului și urma să plece în câteva minute. Curajul lui, ușurința formulării, propozițiile îngrijite, ținuta elegantă îl încadrau în categoria intelectualilor cu educație.

Era pentru prima oară când Amalia pășea așa ceva. Figura ei liniștită, cu bărbia mică și umerii obrazilor proeminenți, nu provoca. Ochii largi și curați, de-un

maroniu-închis, sprâncenele subțiri, abia vizibile, gura cu buze palide, niciodată rujate, țineau la distanță bărbații.

Pe stradă sunt oameni puțini.

Bărbatul merge alături de Amalia și continuă să vorbească. Din când în când se oprește, zâmbind plăcut, și-i cercetează amuzat chipul de-a dreptul împietrit. Se simte în largul lui, situația îi place. Se pare că e un profesionist, a mai practicat acest gen de agresare verbală de o mulțime de ori și e pregătit pentru orice situație care ar putea accelera sau decalibra situația. Servieta din mână dreaptă se leagănă ușor. Pantofii scumpi, din piele fină, negri, cu vârful ascuțit, abia ating pământul. Are un rânjel drăcesc pe buze, care se transformă rapid într-o grimasă binevoitoare, ca la apăsarea unui comutator. Alunecarea celor două planuri este uimitoare.

Ah, ce bună ești, zice bărbatul, cred că ai între picioare o pizdă mățăsoasă și umedă, numai bună să o fuți pe îndelete, încet, cu măsură, astfel încât plăcerea să urce în valuri înalte ca un zid bine clădit. Curul îți e rotund, văd eu, îți intră bine în palme și-l poți mângâia fără grabă, o minge de piele fină dedesubtul căreia se deschide prăpastia pizdei îmlănită, păzită de clitoris. Nu-i așa că ai vrea să mi-o iei în gură, să te joci puțin cu scula mea în erecție grea de sânge întărâtat și spermă proaspătă, caldă, care să ți se prelingă pe față în dăre fierbinți? Oare gingașele tale pârgii vaginale nu au început să gliseze în sus și în jos, despărțind pliurile terminale ale buzelor atât încât acolo să intre ceva lung și gros, ca o suliță de carne ce străpunge un scut de catifea?

Ti-e frică de necunoscut? Ti-e frică să accepți fiindcă pentru prima oară te-ai regula în văzul lumii, pe banca veche a orașelului tău medieval?

Amalia grăbește pasul.

De oroare și jenă refuză să-l privească pe omul care găngurește, lângă ea, melodios, porcării. Din stomac simte cum urcă, spre gât, un val de greață. Strada îi fuge din fața ochilor, parcă se înclină și se curbează. Ca prin ceață, orbește, aproape instinctual, se îndreaptă către piață. Acolo sunt mulți oameni, bărbați și femei, va striga după ajutor și va cere protecție. Picioarele pășesc repede, pieptul urcă și coboară, inima bate năvalnic.

Vitrinele magazinelor întind mâinile să o prindă, să o țină pe loc, dar ea nu se lasă, e mai sprintenă decât vitrinele sticloase, îndărătul cărora, placide, stau manechine de plastic, încremenite în gesturi de plastic. Lumina zilei, între zidurile înalte, cade pieziș, ca o secure tandră. Aerul e vâscos și putrezit. Mirosuri vinete urcă din pământ. Undeva sclipește o ramă de aur sau e doar luciul unei oglinzi. În cadrul ei pătrunde o siluetă fragilă care face să tremure suprafața apei argintate. Culorile se adună greu într-o singură pastă. Se-aud sunete calde. Mișcările siluetei caligrafiază un cuvânt. Cuvântul arde.

Femeia stă pe pat și privește tavanul.

Deasupra este o dungă subțire, intersectată de către o alta, în unghi ascuțit. Nu le-a mai văzut niciodată până acum. Ochii întâlnesc în mersul lor candelabrul. Are cinci brațe, terminate la capăt cu becuri lunguiete. Culoarea candelabrului este maroniu-închis. De capătul

unui braț atârnă un fir albicios din ața păianjenului care și-a părăsit plasa. Firul tremură.

În cameră e curent. O ușă sau un geam nu sunt bine închise. Femeia răsuflă cu prudență. Parcă n-are puterea de a se mișca. Rămâne pe spate, cu privirea în tavan. Firul de păianjen tremură din ce în ce mai tare. De undeva vine un curent. Cine a intrat ultima în casă? Ea. Să nu fi tras ușa? Ușile se închid întotdeauna. Altfel intră hoții sau nechemații. O ușă te apără. Stai în spatele ei și nimeni nu te spionează. O ușă e un lucru bun. De ce să nu tragă ușa după ea?

Femeia se ridică să verifice. Nu, ușa e închisă. Doar că nu pusese yala. O neglijență oarecare. Și ce dacă nu a tras yala? Sau a tras-o? Nu-și aduce aminte.

Femeia privește curtea. E goală. Cine să fie în curte? Femeia închide ușa, apoi răsucește mânerul yalei. De undeva continuă să vină curent. Firul de păianjen, pe care abia acum l-a observat prima oară, se răsucește grațios în aer, încercând parcă să scape din strânsoare. Vrea să-și ia zborul și nu poate. E totuși un geam deschis în casă. Femeia se uită cu atenție la toate ferestrele, fără să găsească nimic. Poate așa fac firele de păianjen. Sunt atât de subțiri încât tremură din nimic.

Amalia își aduce aminte de penibilul episod petrecut astăzi după-amiază, cu bărbatul acela jegos care-i spunea încet porcării la ureche: câte mizerii sălășluiesc în sufletul oamenilor, câtă putreziciune și ruină! Să violezi o femeie pe stradă, zâmbitor, de față cu toți, fără ca nimeni să te poată acuza de ceva. Nu ai atins-o, nu ai lovit-o, nu ai încercat să pui mâna pe ea, totuși violezi o femeie. Din cuvinte picurate otrăvit, cu senzuri murdare, din priviri

fals civilizate și povestiri despre diverse gesturi intime care în cel mai rău caz se fac, nu se spun.

Nu credea că i se va întâmpla așa ceva tocmai ei. Ce l-a făcut s-o aleagă dintre oamenii care mergeau liniștiți pe stradă? Ce curaj de nebun, de maniac, de incurabil pervers! Sigur nu era din oraș, altfel n-ar fi îndrăznit.

În oraș o cunoaște toată lumea. Ea și Gelu sunt o pereche frumoasă, spun oamenii. Dau bine împreună.

Femeia zâmbeste, lăsându-se purtată de gândul cald, apoi se încruntă. Putea să fie văzută de cineva. Poate au văzut toți. Ce-i va spune lui Gelu? Că a acostat-o un necunoscut? Și de ce nu ai fugit? va întreba el. De ce nu ai strigat să te ajute cineva? Suntem un oraș mic, dar respectabil. Lucrurile astea trebuie pedepsite cu asprime.

Amalia tace. Răspunde-mi! cere Gelu. Amalia stă cu ochii în pământ. Răspunde-mi, te rog! cere Gelu. Femeia e copleșită. Ce să-i spună? Că a potopit-o rușinea? Că vocea individului parcă hipnotiza? Parcă turna plumb în gânduri?

Gelu se plimbă dintr-o parte în cealaltă a camerei.

Nervozitatea i-a zburlit părul bogat, dat pe spate și tuns mic la ceafă, dar Amalia nu-l vede. Se gândește ce să-i spună astfel încât să se potolească. Dacă i-ar spune adevărul, Gelu ar fi supărat și pe bună dreptate. Cui nu i s-ar urca sângele la cap să vadă că nevastă-sa a fost acostată pe stradă de un străin pervers și ea nu a reacționat?

Amalia hotărăște să ascundă nefericita întâmplare.

Când Gelu va sosi acasă, va trebui să nu rămână nicio urmă pe fața ei din întâmplarea aceea. Și dacă a observat-o cineva, îi va spune că a fost un delegat de la

București. L-a văzut în urmă cu două-trei zile și când a ieșit s-a întâlnit cu el pe scări și au făcut câțiva pași împreună.

Amalia se crispează. Cât o fi durat, oare, supliciu! Pe unde a mers?

O lumină îi aprinde mintea: piața. Da, a fost în piață. Acolo sau înainte de ea tipul a dispărut. Poate a stat în spatele ei, dar nu a mai vorbit. De auzit, nu l-a mai auzit. În piață sau aproape de piață. În piață sau aproape de piață? Ce e cu pâcla asta lăptoasă din creierul ei? Nu e în stare să se concentreze câtuși de puțin?

Pervers ticălos!

Amalia nu înjură niciodată, dar acum aproape că ar face-o.

Are loc un lucru ciudat: nu-și mai amintește.

Doar nu a leșinat, ferească Dumnezeu?

Femeia își cercetează hainele îngrozită, dar se liniștește.

Nu, după cum arată, se pare că nu a leșinat. Dar o amețeală, totuși, a avut. S-a întors și acasă amețită. O moleșeală greoaie încă îi ține capul. O presiune teribilă în tâmpile. Un gol în piept. Să fi leșinat după aceea? S-a trezit stând pe pat, cu ochii în tavan. Nu a tras yala. Femeia rămâne cu mâna la gură gândindu-se. Deasupra ei se leagănă un fir subțire din plasa unui păianjen.

Amalia s-a hotărât: nu-i va mărturisi nimic lui Gelu. E cea mai bună decizie pe care o poate lua. Decât să se amărască sau să-l vadă supărat...

Se apropie de fereastră și privește curtea, dorind parcă să găsească acolo un semn, oricare, fie el și închi-puit, că hotărârea ei este bună.

Vede un gard de lemn. Mai mulți copaci. O cărare cimentată de la poartă și până la intrare. Un leagăn verde. Dincolo de gard, strada. Pe stradă, rar, o mașină, două. Dincolo de stradă, alte case. În spatele lor nu se vede, însă știe că sunt alte străzi și alte orașe. Orașul. Orașul rotund ca o varză. Pârâul. Podurile. Munții, de jur împrejur. Gara, lângă barieră. Pasarela de fier care scârțâie și tremură continuu. Barăcile vechii colonii miniere. Bătrâna cale ferată. Trenul care înaintează spre S. Cele două vagonașe. Deasupra... Deasupra, numai cerul. Cerul gol.

Deodată sună telefonul.

Amalia coboară, sare în vagon, ajunge repede-repede în gară, traversează pasarela șubredă, trece pe lângă statuie, pășește pârâul, fiindcă n-are timp de poduri, e prea grăbită, intră prin zidurile caselor, calcă în picioare mașinile, dă la o parte biserica, deschide poarta și este iarăși unde era: în casă, la geam, privind curtea.

Telefonul sună.

E un obiect masiv, de ebonită grea, negru, cu marginile ridicate, oarecum grațioase.

Nu multă lume în oraș are telefon, de aceea toți cunoscuții se miră când îl văd.

Unii sună diverse rude din provincie, alții doar îl admiră, fără a avea curajul să pună mâna pe el, iar Amalia e mândră, ba chiar flatată.

Telefonul înseamnă un anume statut social, la fel cum sunt mașina ori casa.

Gelu a promis că-l va obține și s-a ținut de cuvânt.

De altfel, el sună cel mai des, imediat ce iese din tură, de la vreo cabină publică, și-o întrebă ce are la masa de seară.

Acum, trebuie să fie tot el.

Amalia se întoarce, face trei pași, pune mâna pe receptor, îl ridică, își dă părul spre umăr, așază receptorul la ureche, deschide gura, zâmbeste, apoi spune: da.

Însă la telefon nu e Gelu.

La telefon e cineva care-i anunță moartea lui Gelu.

Sunt secunde care transformă în zero tot ce-a fost înaintea lor. Secunde care decapitează timpul aidoma unei lame de foc. Între înapoi și înainte se cascadează o prăpastie vie, amețitoare, cu franjuri de amintiri calcinate. Tu te afli pe un mal, iar lumea a rămas pe celălalt. Nicio punte nu există. Golul de aer bolborosește cuvinte neînțelese, cuvinte uitate, dintr-o limbă moartă. Fiecare pas făcut spre marginea prăpastiei fărâmițează bucăți din viața ta. Oriunde pui piciorul este o baltă de sânge. Pereții golului fug în direcții opuse. Ai vrea să te arunci, să dispari, să nu mai fii, dar mișcările îți sunt încetinite de o voință străină. Malurile zadarnice valsează grotesc, uneori apropiindu-se, alteori depărtându-se, numai falia rămâne acolo, atentă, alunecoasă și atrăgătoare. Gândurile se preling pe bolovănișul ei de nisip etern și după mii de kilometri străbătuți cu sudoare și trudă nu ating capătul. Capătul ești chiar tu. După mii de kilometri străbătuți cu sudoare și trudă, gândurile revin la gleznele tale, vlăguite de efort, urcă încet spre inimă și se recuibăresc în creier, continuând să se miște grațios, ca niște râme fosforescente.

Întreaga ta viață de până atunci se desfășoară înaintea ochilor cu o viteză dementă, așchii de speranță și durere sar polizate în culori nepământene, carnea sleită a mușchilor te chinuie și te doare.

Ebonita receptorului frige. Pielea transpirată a degetelor frământă mânerul lucios. În timpanul urechii intră sunete rostite într-o limbă omenească. Sunetele forțează sensibilitatea înțelegerii cu duritate. Cleștișori de oțel dur taie felii din aerul plămânilor. Sângele își oprește curgerea prin vene. Atenția s-a cuibărit în corp și toarce aidoma unei pisici sătule. Împrejurul Amaliei se țese o cortină grea, de catifea usturătoare. Ochiurile plasei sunt mici și dese. Fiecare nod este un ghem de nervi răsuciți care țipă. Tunetul crește și se amplifică înăuntru plasei, umezindu-i conturul neted. Nimic nu răzbate în afară. Totul, absolut totul, se petrece înăuntru.

Femeia așază receptorul în furcă.

Vestea, în loc să o zguduie, a înghețat-o. S-a uitat la telefon ca la un obiect străin. Întregul corp, timp de câteva minute, s-a înfășurat într-o tăcere groasă.

Moartea există, dar ea, în general, îi lovește pe alții. Plânsul nu vine imediat.

El se încarcă, mai întâi, de amintiri și imagini. Fluidul gândurilor pornește la vale, purtând în apele lui senzații pe care le credeai uitate. Trunchiuri înnegrite ale unor întâmplări petrecute demult, stârvuri descompuse plutind haotic deasupra durerii, frânturi de conversație și mai ales scene vii se amestecă într-o pastă grea, turbulentă, de neoprit. Fluviul gândurilor își lățește continuu marginile. Vegetația de pe maluri, ofilită, dispore sub apa fierbinte.

Amalia se prelinge pe un scaun.

Faptul că știrea i-a fost dată de o persoană aproape necunoscută, pe un ton oficial, o îngrozește mai mult

decât vestea însăși. Cum de nu a știut, cum de nu a bănuțit nimic înainte? Orașul e mic. O astfel de nenorocire zguduie din temelii orice comunitate. Au vuit mașini ale Salvării și ale Pompierilor, s-a produs panică și zgomot, a fost o explozie teribilă, la urma urmei.

Ce făcea ea în timpul acesta?

Amalia se gândește și urechile i se înroșesc de oroare. În timpul acesta, ea asculta, pe stradă, cuvintele porcoase ale unui necunoscut. Asculta supusă, mergând alături, ca doi colegi. De ce nu a țipat, de ce nu a protestat, de ce nu l-a palmuit pe necunoscut? Trebuia să-l scuie, să-l denunțe, să cheme lumea în ajutor. Vocea melodioasă a necunoscutului, firescul dezarmant și aerul de stăpân au împiedicat-o. Șocul întâmplării i-a blocat inițiativa. Glasul veninos de moale a scurtcircuitat reacțiile firești. De aceea nu a văzut și nu a auzit nimic în jur. Nimic în afară de porcăriile necunoscutului.

Iar după aia a leșinat, probabil, fiindcă a ajuns acasă, fără să știe cum.

Câteva ore bune lipsesc din viața ei.

Și tocmai în aceste ore a avut loc accidentul.

Vinovăția o stropește ca o apă. Se simte descalificată din punct de vedere uman. Gelu era mort, probabil, sau agoniza, și în timpul acesta ea accepta să fie violată pe stradă. Unghiile i se înfig în carne și apasă cu ură. Durerea și sentimentul vinovăției o secătuiesc de puteri. Femeia deschide gura și respiră adânc, tentația leșinului e puternică. O atrage să leșine, din nou, să cadă într-un somn purificator și aspru care să spele, măcar pentru puțin timp, rușinea. Groaza. Scârba de ea însăși. Gustul acru al neputinței.